Μικρή και τριανταφυλλένια - Δημήτρης Ψαριανός

Ο **Πάμπλο Νερούδα** (*Pablo Neruda*, φιλολογικό ψευδώνυμο του **Ρικάρδο Νεφταλί Ρέγιες Μπασοάλτο**, 12 Ιουλίου 1904 – 23 Σεπτεμβρίου 1973) ήταν Χιλιανός συγγραφέας και ποιητής.

Σύμφωνα με τον Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες, θεωρείται ο σημαντικότερος ποιητής του 20ού αιώνα. Το 1971 του απονεμήθηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας, γεγονός που προκάλεσε αντιδράσεις λόγω της πολιτικής του δραστηριότητας και των κομμουνιστικών του πεποιθήσεων. Εξέδωσε πληθώρα ποιητικών συλλογών ποικίλου ύφους, όπως ερωτικά ποιήματα, έργα που διέπονται από τις αρχές του σουρεαλισμού, ακόμα και κάποια που θα μπορούσαν να θεωρηθούν πολιτικά μανιφέστα.

Τον Απρίλιο του 2013, 40 χρόνια μετά το θάνατό του, έγινε εκταφή της σορού του, με σκοπό να διακριβωθεί αν είχε πέσει θύμα δολοφονικής επίθεσης με δηλητήριο από πράκτορες του δικτατορικού καθεστώτος που κυβερνούσε τη Χιλή κατά το θάνατό του.

Η εμπειρία του από τις άθλιες συνθήκες επιβίωσης των ανθρώπων στην Ασία, τα καταπιεστικά καθεστώτα (υπήρξε ιδιαίτερα μαχητικός κατά του Ισπανικού Φρανκισμού και γενικά κάθε είδους Φασισμού) και η φιλία του με τους σχεδόν ομοϊδεάτες του Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα, Λουί Αραγκόν και Φιντέλ Κάστρο, υπήρξαν ορισμένοι από τους παράγοντες που τον οδήγησαν να ενστερνιστεί τον κομμουνισμό. Στον Κάστρο είχε αφιερώσει και ένα ποίημα του, στο οποίο τον υμνούσε. Τα έργα του άρχισαν να γίνονται πιο πολιτικοποιημένα, με αποκορύφωμα το Κάντο Χενεράλ, το οποίο έχει μελοποιηθεί από το συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, με τον οποίο έχει μάλιστα συναντηθεί από κοντά.

Όταν ο Πρόεδρος Γκονσάλες Βιδέλα απαγόρευσε τον κομμουνισμό στη Χιλή, εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης εις βάρος του Νερούδα. Για τέσσερις μήνες κρυβόταν στο υπόγειο ενός σπιτιού στην πόλη Βαλπαραΐσο. Κατόπιν κατάφερε να διαφύγει στην Αργεντινή και από εκεί στην Ευρώπη, όπου έζησε εξόριστος από το 1948 ως το 1952. Στο μεταξύ είχε εκλεγεί Γερουσιαστής με το Κομμουνιστικό Κόμμα Χιλής το 1948. Ανάμεσα στα μέρη που έζησε κατά την περίοδο της εξορίας του ήταν και το νησί Κάπρι της νότιας Ιταλίας, γεγονός από το οποίο είναι εμπνευσμένη η ταινία «Ο ταχυδρόμος». Στη διάρκεια της εξορίας του ταξίδεψε σε πολλές Ευρωπαϊκές χώρες, σε πολλές από τις οποίες δεν έγινε δεκτός εξαιτίας των πολιτικών του πεποιθήσεων.

Το 1971 του απονεμήθηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας, το οποίο παρέλαβε όντας άρρωστος από καρκίνο. Βοήθησε τον σοσιαλιστή ηγέτη Σαλβαδόρ Αλιέντε στην προεκλογική του εκστρατεία, αλλά πέθανε στις 23 Σεπτεμβρίου 1973, λίγο μετά τη δολοφονία του Αλιέντε από τους πραξικοπηματίες του Πινοσέτ. Υπάρχουν θεωρίες ότι δεν του παρήχθ9ησαν οι απαραίτητες ιατρικές φροντίδες, όσο αυτός ήταν σε κατ'οίκον περιορισμό. Ο Πινοσέτ απαγόρευσε να γίνει δημόσιο γεγονός η κηδεία του Νερούντα, ωστόσο το πλήθος αψήφησε την απαγόρευση και κατέκλυσε τους δρόμους, μετατρέποντας την κηδεία στην πρώτη δημόσια διαμαρτυρία ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία της Χιλής. Τα έργα του είχαν απαγορευθεί από το στρατιωτικό καθεστώς μέχρι και το 1990.

Ο αγωνιστικός και μαχητικός χαρακτήρας του Νερούντα, καθώς και η συμπόνοια που έδειχνε για το λαό και την εργατική τάξη, μπορεί επίσης να γίνει κατανοητή και από ένα αυτοβιογραφικό του κείμενο. Συγκεκριμένα γράφει:

«'Ηταν της τύχης μου να υποφέρω όσα υπόφερα και της τύχης μου να αγωνιστώ όπως αγωνίστηκα, να αγαπήσω και να τραγουδήσω όπως τραγούδησα. Γνώρισα σε διάφορα σημεία της Γης το θρίαμβο και την ήττα, έχω ζωντανή στη μνήμη μου τη γεύση του ψωμιού, αλλά και τη γεύση του αίματος. Τι περισσότερο μπορεί να θέλει ένας ποιητής; **Η ζωή μου στάθηκε η ίδια η ποίησή μου και η ποίησή μου υπήρξε το στήριγμα όλων των αγώνων μου**. Αν και πολλά βραβεία μού δόθηκαν

(σ.σ. μεταξύ των οποίων το Βραβείο Λένιν το 1952 και το Νόμπελ το 1971), κανένα δεν μπορεί να συγκριθεί με το τελευταίο βραβείο. *Να είμαι ο ποιητής του λαού μου.* Το μεγάλο, το μοναδικό μου βραβείο είναι αυτό κι όχι τα βιβλία μου που μεταφράστηκαν σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου, ούτε τα βιβλία που γράφτηκαν για να αναλύσουν τα λόγια μου»'.

Έχω για τη ζωή μιαν αντίληψη δραματική και ρομαντική. Ο,τι δεν αγγίζει βαθιά την ευαισθησία μου δεν με ενδιαφέρει. Όσον αφορά την ποίηση, στην πραγματικότητα καταλαβαίνω πολύ λίγα πράγματα. Γι' αυτό συνεχίζω με τις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. Ίσως απ' αυτά τα φυτά, τη μοναξιά, τη σκληρή ζωή, βγαίνουν οι μυστικές, αληθινά βαθιές «Ποιητικές Πραμάτειες» που κανείς δεν μπορεί να διαβάσει, γιατί κανείς δεν τις έγραψε. Η ποίηση διδάσκεται βήμα-βήμα ανάμεσα στα πράγματα και στις υπάρξεις, χωρίς να τα χωρίσουμε, αλλά ενώνοντάς τα με την ανιδιοτελή απλωσιά της αγάπης.

Την ίδια μέρα όμως το 1912 γεννιέται στην Ελλάδα ένας πολύ μεγάλος κωμικός κυρίως, ηθοποιός. Ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος.

Ο **Διονύσης Παπαγιαννόπουλος** (12 Ιουλίου 1912 - 13 Απριλίου 1984) ήταν Έλληνας ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου και διακεκριμένος Έφεδρος Υπολοχαγός ο οποίος συμμετείχε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1968 βραβεύτηκε με το βραβείο των Ελλήνων κριτικών για την ταινία «Το κανόνι και τ' αηδόνι».

Γεννήθηκε στο Διακοφτό Αχαΐας και σπούδασε στην Αθήνα στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Την πρώτη του εμφάνιση στη σκηνή την έκανε στον ρόλο του ιππότη στον Βασιλιά Ληρ. Στο Εθνικό Θέατρο παρέμεινε μέχρι το 1941 [1]. Συνολικά για 46 χρόνια, ερμήνευσε και έπαιξε στους μεγαλύτερους θιάσους της εποχής του.

Πρώτη του ταινία ήταν, το 1947 [2], τα «Παιδιά της Αθήνας». Συνολικά έπαιξε σε 133 ταινίες. Τελευταία ταινία του ήταν το «Ταξίδι στα Κύθηρα». Έπαιξε και στην τηλεόραση όπου ο ρόλος του κυρ-Γιώργη στο «Λούνα Παρκ» τον καθιέρωσε στη λαϊκή συνείδηση.

Πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του μόνος, καθότι άγαμος και πέθανε στις 13 Απριλίου 1984. Βρέθηκε στο σπίτι του, λίγες μέρες αργότερα. Προς τιμή του, ο Δήμος Διακοπτού τοποθέτησε την προτομή του στην παραλία του δήμου. Ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος έκανε πολλές αγαθοεργίες, κυρίως στην περιοχή όπου γεννήθηκε, χωρίς αυτό να είναι ευρέως γνωστό.

ΥΓ. Το τραγούδι που είχε επιλεχθεί ήταν το:

Μίλτος Πασχαλίδης ~ Της λήθης το πηγάδι

Quell-URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=de/node/2054#comment-0

Links
[1] https://el.wikipedia.org/wiki/1941 [2] https://el.wikipedia.org/wiki/1947